

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

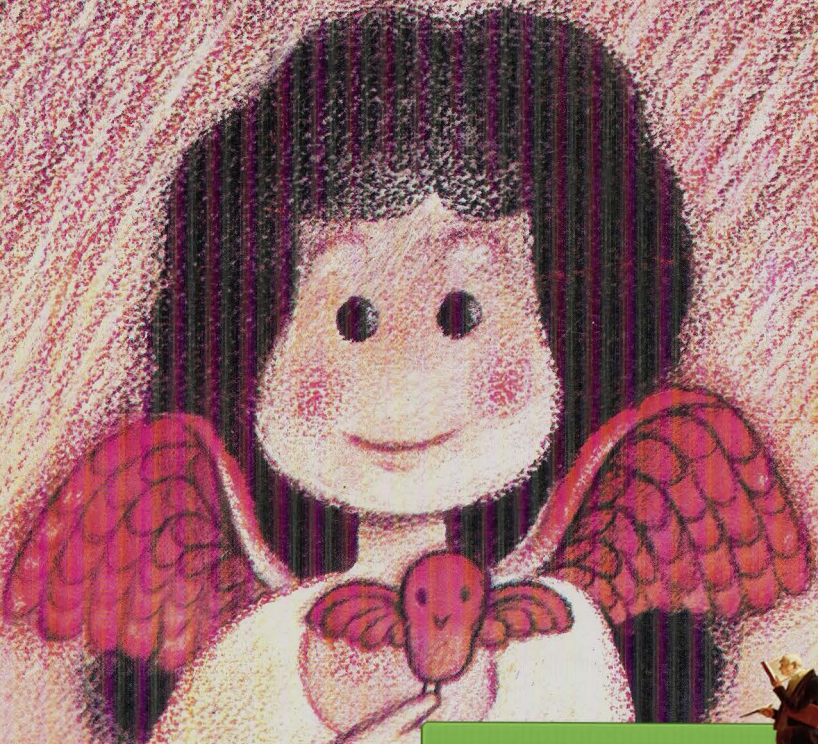
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

demirtaş ceyhun

ADA'NIN KUŞU

ÇOCUK KİTAPLARI

CEM ÇOCUK KİTAPLARI
Cem Yayınevi Çocuk Dizisi
Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han Kat 3
CAGALOĞLU-İSTANBUL

Baskı: Yazır Matbaacılık Koll. Şti.,
İstanbul-1989

demirtaş ceyhun

ADA'NIN KUŞU

bir çocuk masalı

resimleyen
TURGUT KESKİN

cem çocuk kitapları

Yurdumuzda kentler gittikçe büyüyor, gittikçe kalabalıklaşıyor. Kırsal kesimlerden büyük kentlere aralıksız bir insan seli akıyor. Kentlerde hızla çoğalan insanlar için her bir yanda hızla yapılar yükseliyor. Sokaklar taşıtlarla doluyor. Sokaklar gittikçe daralıyor. Kentlerde çocuk parklarına bile yer kalmıyor artık. Doğa yok oluyor. Doğa güzelliklerini yok eden yüksek yüksek beton duvarlarla çevriliyoruz. Bu betondan çember bizleri gittikçe daha da sıkıştırıyor. Tepemizdeki gökyüzü bile her gün biraz daha küçülüyor, biraz daha uzaklaşıyor bizden. Bu kitabın yazarı **Demirtaş Ceyhun**, usta bir yazar olduğu kadar, uzman bir mimardır, bir yapı bilimcisidir. Ama o, çoğalan, yükselen beton yapıları değil de, bu yapıların arasında her gün biraz daha sıkışıp kalan, biraz daha küçülen her gün doğadan biraz daha koparılıp uzaklaştırılan insanlarımızı düşünüyor, çocuklarımızı düşünüyor; onları savunuyor. Yazar, çocuklar için yazdığı **Ada'nın Kuşu** adlı bu kitabında, bir masal havası içinde, böyle doğadan koparılmış küçük bir çocuğun öyküsünü anlatıyor. İlk ve ortaokul çağındaki çocukların ilgiyle okuyacakları bir kitap. Özellikle kırsal kesimlerde doğayla iç içe yaşayan çocukların şaşkınlıkla izleyeceği, büyük kentlerde sıkışıp kalmış çocuklarınsa hiç yadırgamadan bir anda kavrayacağı ilginç bir kitap.

Masal bu ya... Çok çok eski çağlarda uygarlık gene bugünkü gibiymiş. Hatta daha da ileriymiş. On milyonluk, yirmi milyonluk kentler kurulmuş. Ama kentler de yetmemiş, dar gelmiş dünya, öteki yıldızlara da gidilir olmuş.

İşte, insanların istedikleri zaman dev bir füzeye binip aydedenin yanına bile varıp dönebildikleri bir çağlarmış. Yani öylesine gelişmişmiş ki her şey, tıpkı bugünkü gibi. Örneğin kocaman, dev uçaklar varmış. İstendi mi, bir köyün tümü, ya da bu ünlü kentlerin mahallelerinden biri, bu dev uçaklardan birine kabıyla kacağıyla, kedisiyle köpeğiyle dolduruluverilmiş de, pırrr diye uçurulurmuş bir diyardan başka bir diyara. Artık Asya kıtası, Amerika kıtasına kapı komşusu olmuşmuş. Avrupa kıtası, Avustralya kıtasına kapı komşusu olmuşmuş.

Yani öylesine çok uçak varmış, öylesine çok uçak varmış ki. Asyalısı Amerikalısıyla, Avrupalısı Avustralyalısıyla kapı komşusu olduklarından, birbirlerini

iyice tanıyıp kardeş kardeş yaşarlarmış nicedir. Yıllar var ki savaş yüzü görmemişlermiş. Kimse kimseye düşman olmadığından, herkes bildiğini birbirine gönül açıklığıyla verdiğinden de, bilimler çok gelişmişmiş. Bütün hastalıkların nedenleri bilindiğinden, çaresi bulunmuşmuş. Bu yüzden de çocuklar artık çiçek hastalığından, kızıldan kızamıktan, açlıktan ölmezlermiş. Dedeler, birkaç yüz yaşını bulurmuş.

Bu yüzden, insanlar öylesine hızlı çoğalmışlar ki. Artık kentler, köyler insanları almaz olmuş.

Bakmışlar, başka çaresi yok, başlamışlar yeni yeni kentler köyler kurmaya. Sizin anlayacağınız, bir zaman sonra dünyada dağ taş kente kesmiş. Her yer apartmanlarla, dev gibi binalarla dolmuş. Apartmanları yapabilmek için de ağaçları filan kesmek zorunda kalırlarmış tabii. Tarlaları, ovaları bozar bozar asfalt yol yaparlarmış, taşdan, betondan binalar dikerlermiş, fabrikalar kurarlarmış. Artık, kent dedikleri yerler, kuşsuz böceksiz, sineksiz kelebeksiz, otsuz çiçeksiz birer taş yığını haline gelmiş. Yani,

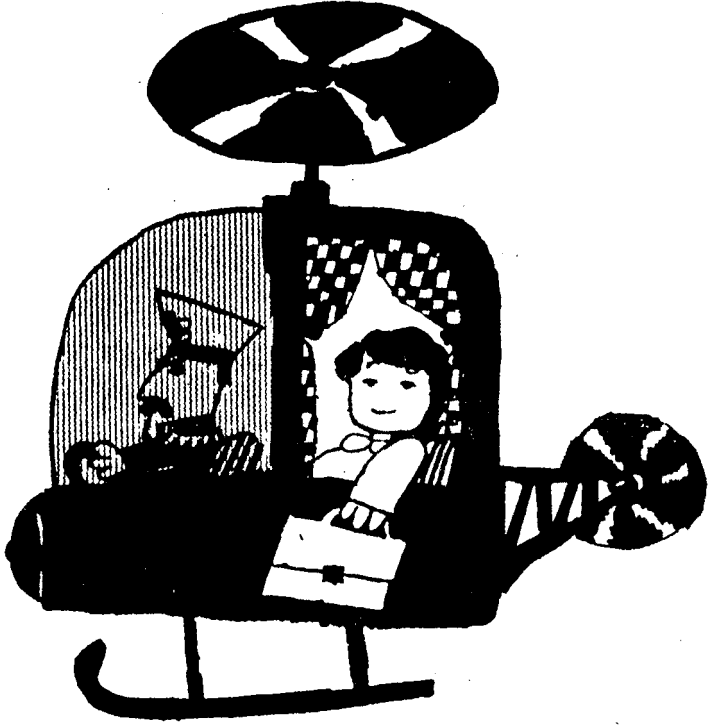
öyle olmuş ki, gün gelmiş kentlerin arası bile binalarla dolmuş. Mahalle arasında dolaşılmış gibi gidilirmiş bir kenten öbür kente.

Kısacası, kentlerin böylesine büyümesi, örneğin, diyelim İstanbulla İzmitin arasının boydan boya binalarla dolması bir yerden bir yere gidip gelmeyi de zorlaştırmış. Bu yüzden de herkes bir oto-

mobil almak zorunda kalmış. İşte bu nedenle, önceleri otomobil yapımına hız vermişler. Her ülkede otomobil fabrikaları kurulmuş. Ne var ki, bu kez de yollar dar gelmeye başlamış otomobillere. Bunca otomobili, kamyonu, otobüsü, motosikleti filan yollar almaz olmuş. Dağlar taşlar, otomobile, kamyonu, kamyonete kesmiş. İnsanlar, yolda belde adım atamaz, yaya gezemezlermiş artık.

İşte o zaman, bakmışlar ki, altlarında bir otomobil de olsa, kent içinde bir yerden bir yere gidebilmelerinin olanağı yok. Otomobilleri, otobüsleri, kamyonları art arda dizilir, ancak kaplumbağa hızıyla, adım adım ilerler. Çaresiz, bu kez de tutmuşlar, bir yandan yerin altından metro dedikleri tüneller açmaya başlamışlar, öte yandan da uçak yapımına hız vermişler. Örneğin, helikopter dedikleri tepesinden pervaneli, bir apartmanın damına bile konup kalkabilen küçük uçaklar yapmışlar. Pervaneli uçaklar, pervanesiz, adına jet dedikleri, havayı geriye doğru püskürterek daha hızlı giden uçaklar yapmışlar. Büyüklü küçüklü, tek katlı, çok katlı, çeşit çeşit, tevür

tüvür uçaklar yapmışlar.

Lâkin, o zaman da gökler uçaklarla dolmuş.

Herkes bir yerden bir yere uçaklarla gelir gider olmuş yanı. Hastaları bile helikopterlerle, uçaklarla taşırlarmış. Zengin çocukları, okullarına uçaklarla giderlermiş. Fabrikatörlerin, büyük top-

rak ağalarının, toptancı tüccarların birkaç uçağı olurmuş. Gelinlere uçaklar armağan edilirmiş düğünlerde. Zenginlik, uçak sayısıyla ölçülürmüş. Fakirlerse, gene uçak alamazlarmış. Ama, onlar için de dolmuş yapan halk uçakları varmış. Fabrikaların servis uçakları varmış. Fakirler, ancak onlara binebilirlermiş.

Sözün kısası, uçaklar, gökte sabah-tan akşama bir o yana bir bu yana cirit atar, koşar dururmuş.

İşte o çağlarda, bu büyük kentlerden birinde küçücük bir kız yaşarmış. İpek gibiymiş kestane rengi saçları. Lüle lüle salınır dururmuş yanında, ardında. Telleri de ipincecikmiş. Yel değse bozulacak, küsüp buruşuverecekmiş gibi. Rüzgâr, kar değmediğinden, güneş yüzü görmediğinden alabildiğine nazlıymış. Lâkin öte yandan da, bir de güzelmiş, bir de canlıymış ki... Deme gitsin. Her sabah annesi yatağından kapar getirirmiş, kucığına almış, saçlarını tararmış... tararmış... Tarağın dişleri değdi mi, kıvılcımlanıverirmiş ipek saçlar.

Omuzundan aşağı, önüne, ardına serilir. gidermiş, uçuşurmuş ışıl ışıl. Bir yandan saçını tarar, bir yandan da habire sarılır dupduru, saydam yanaklarından öpüverirmiş kızın.

— Kim bu kız? dermiş sevecen sevecen. Bu güzel kız da kimmiş bakalım?

Kız, kara boncuk gözlerini yusuvarlak açarmış, gülüverirmiş annesinin gözlerinin içine.

— Ada, dermiş bilmiş bilmiş. Adını tam söyleyemezmiş de.

— Ada diyen dillerine kurban olsun annen..... Benim canım... Benim hayatım... Benim sultanım... Prensesim benim... Ceylanım... Karacam... Cerenim... Şu güzelliğe de bak... Şu saçlara da bak... Söyle bakalım, nesin sen?

— Güzeller güzeliyim ben, dermiş kız.

— Hay kurban olayım, güzeller güzeliyim diyen dillere. Güzelsin yaa... Güzeller güzelisin yaaa... Canım beniiim... Büyüdü de kocaman oldu benim kızım. Abla oldu.

— Abba oldum ya ben, dermiş kız.

Kucaklayıverirmiş kızını, göğsüne sıkı sıkı bastırırmış, gayri orasını burasını öpe koklaya, arada bir havaya ata tuta, odanın içinde dolanır dururmuş. Odadan odaya dolanır dururmuş.

Evleri de küçük mü küçük. Bakla gibi sofalar, nohut gibi odalar. Keloğlanlar, Mercimek çocuklar, Bürümcekli bacılar, masalların devleri zor sığar. Sindiarella'nın fakir evi gibi. İki yanı dev apartmanlarla kuşatılmış daracık bir sokakta,

bir apartmanın zemin katında otururlarmış. Aslında sokak o kadar da dar değilmiş belki ya, iki yandaki binaların yükseklikleri öylesine çokmuş ki... Bu yüzden doğru dürüst güneş de görmezmiş evleri. Zaten arka taraftaki yatak odaları, o küçücük avlunun birkaç adam boyu taş duvarlarına bakarmış. Bu nedenle, her zaman biraz karanlık olurmuş, loş olurmuş. Gündüzleri bile elektrikleri yakarlarmış çoğu zaman. Yani, arka odalarda öyle uzun boylu duramazlarmış. Ana kızın yürekleri sıkılırmış, hemen kaçarlarmış oradan. Ne ki, oturma odasının pencerelerinden de ancak karşı apartmanların girişleri görölürmüş. Çok çok da, birinci, ikinci kat pencereleri, balkonları falan. Bir de, insan camın önüne iyice yaklaşp bakarsa, sol yanda, dev apartmanların arasına sıkışmış kalmış bir evlik boş bir arsayı görebilirmiş. Kocaman bir ağaç varmış arsada da. Mahallenin, belki de tek ağacı...

Penceresinden bakıldığında yemyeşil kırların, masmavi denizlerin, uçsuz bucaksız göğün görölmemesi, yaz kış güneşin şöyle doğru dürüst girmemesi şa-

yet bir sakınca sayılmazsa, evlerinin de başkaca bir eksiği yokmuş doğrusu. Örneğin, kaloriferliymiş. Ayaz paşa dışarda kol gezerken bile, bütün kış kıyamette sıcacık olurmuş evleri. Musluklarından her zaman şarıl şarıl sular akarmış. Elektriklerin, havagazının kesilmesi diye bir şey bilmezlermiş yani. Radyoları, pikapları, televizyonları, herşeyleri varmış. Ama ne ki, bunca olanağa karşın, bunca rahata karşın gene de sabahtan akşama oda oda dolanıp durmaktan sıkılmış ana kız.

Lâkin, her sabah yeni bir umutla, çaresiz, kızını öpe koklaya, havaya ata tuta, gene başlarmış dolanmaya. Sabah demez, dolanırmış. Öğle demez dolanırmış. İkinci demez dolanırmış. Akşam demez dolanırmış. Dolanırmış babam dolanırmış. Bir ileri, bir geri... Bir aşağı, bir yukarı... Bir o odaya, bir bu odaya... Bazen yatak odalarına giderlermiş. Ama oraların loş aydınlığından tez sıkılırlarmış, kız hemen mızırdanmaya başlarmış. Kızı mızırdanmaya başladı mı da duramazlarmış, anne gene hoplata hoplata bu kez başka odaya geçermiş. Mutfağa gi-

derlermiş. Banyoya giderlermiş. Arada bir kendi incik boncuklarını yığarmış kızın önüne. Sepetler dolusu oyuncaklarını döküverirmiş. Hatta leğene su doldurur önüne de kormuş bazan. Ama sür git oyuncaklarla oynamak, incik boncukla oyalanmak, suda kayık yüzdürmek mümkün mü? Çocuk onlarla da oyalanırmış, kendinden de geçermiş kimi zaman, dalarmış ama, ancak bir süre için. Sonra bıkıverirmiş. Ve gene annesinin üstüne üstüne atılırmış.

— Kucağına... Kucağına... dermiş.

Kendisini hep kucağına alsın, hep kendisiyle ilgilensin, kendisiyle konuşsun oynasın, öpsün koklasın, hep saçını tarasın istermiş çünkü. Ne ki, anne de insan. Gün boyu çocuğu kucağında taşımaktan yorulurmuş, bitermiş. Bu yüzden de sürekli beli ağırırmış. Sırtı ağırırmış. Kolları ağırırmış.

Babası ise, küçük bir memurmuş çocuğun. Evleri de, çalıştığı yere oldukça uzakmış. Adamcağız işine zamanında yetiştirebilmek için her sabah erkenden, saat

yedi, yedi buçukta fırlar çıkarmış evden. Maaşı geçimlerine zor yettiği için de, işine helikopter dolmuş ücreti bile pahalı gelirmiş ona. Bu yüzden de, ancak otobüse, çok çok da otomobile binermiş. Lâkin, yollar özellikle sabahları tıkiş tıkiş dolu olduğundan, otomobille de olsa, ancak bir birbuçuk saatte gidebilirmiş daireesine. Sabahları o saatlerde de, çocuk, genellikle daha uyanmamış olurmuş. Akşamları da öyle... Babası saat yedibuçuk, sekizden önce dönemezmiş eve. Kısacası, günler geçermiş de babasını hiç görmediği olurmuş. Ancak hafta tatillerinde. Ne ki, hafta tatilinden hafta tatiline görmeye de kanamazmış, daha bir soğuk davranırmış babasına, yabansırmış onu... Camdan sokağa bakıp dururken, elele tutuşmuş bir çocukla adam gördü mü, anesinin kucağına atılırmış.

— Anneee, benim babam yok mu?

— Canım benim... Baban olmaz olur mu? Tabii var. Senin baban daha cici...

— Peki, nerde?

— İşinde yavrucuğum. Sana mama parası kazanıyor.

— İşine gitmesin. İstemiyorum. Beni

elimden tutsun, gezdiresin. Addaya götürsün beni, sokağa götürsün, oyuncak alsın bana.

— İşine gitmesin olur mu tatlım? Sonra sana kim mama alacak? Baban çalışsın, para kazansın ki... Para kazanınca, sana oyuncak da alacak, hem.

Sarılıverirmiş annesinin boynuna.

— Anneciğim, dermiş ağlamaklı bir sesle. Sen işe gitme, olur mu? Sen de bırakıp gitme sakın beni...

— Vay kurban olduğum. Vay canım benim. Gider miyim hiç seni bırakıp. İşe

miŖe gitmem, korkma. Seni kimsecikler alamaz elimden. Tatlım. Güzelim benim. Güzeller güzelim.

Kadın, günler haftalar boyu evde dolanıp durmaktan alabildiğine sıkılınca, çocuğu sokağa çıkarıp, bir çocuk parkına götürmeye de niyetlenmemiŖ değil.

Gene böyle, çocuk kucağında odadan odaya dolanıp durduğu, yorulduğu, tü-kendiği, sıkıntıdan patladığı bir günün akŖamı, çocuğu uyuttuktan sonra kocasıyla oturmuŖ konuŖmuŖ.

— Bittim, bittim artık, demiŖ. Sıkıntıdan, yorgunluktan nerdeyse patlayacağım. Ya da bir köŖeye düŖüp kalacağım. Üstelik çocuk da sıkıntıdan ölüyor. Sabah-tan akŖama, o oda senin, bu oda benim dolan dur iŖin yoksa.

— Çocuğu alıp sokağa çıksana, demiŖ adam.

— Sokağa mı? demiŖ kadın.

— Sokağa ya!.. Çıkın gezin. Hava alın. Bir deęiŖiklik olur, belki oyalanı-r çocuk da.

— Nereye götürebilirim ki? demiŖ kadın.

— Caddeye çıkıp aşağı doğru gider-
seniz, ilerlerde bir çocuk parkı olacak
galiba?

O gece, sabahı zor etmiş kadın. Artık, bir odanın içinde dönüp durmaktan, odadan odaya dolanmaktan kurtulacağını düşündükçe, gözüne uyku girmezmiş. Bir o yana, bir bu yana döner dururmuş yatakta. Hem sevinirmiş, hem de korkarmış sokağın o bilinmez kalabalığından. Hem umutlanırmış, hem de inanamazmış tam olarak kurtulabileceğine. Kuş-kulu, meraklı, huzursuz, bir dalmış, bir uyanmış, bir dalmış, bir uyanmış. Sabahı zor etmiş.

Ortalık daha ağarmaya yüz tutarken kalkmış. Yeni bir umudun uçarılığıyla, neşe içinde, tuvalet masasının başına oturmuş, uzun uzun taranmış, boyanmış. Nicedir taranıp boyanmadığından, taranmasını boyanmasını da unutmamış değilmiş biraz. Ama taranıp boyanırken, hatırlarmış da, daha bir sevinirmiş. İçi içine sığmaz olurmuş.

En yeni giysilerini çıkarmış giymiş.

İnciklerini boncuklarını takmış. Bir yandan da gösterişli, özenli bir kahvaltı hazırlamış hem kocası, hem de çocuğu için.

O ara radyoyu da açmış, neşeli bir müzik bulmuş.

Sizin anlayacağınız, ev, her günkü evden bambaşka bir ev olmuş o sabah Şen, şakrak, cıvıl cıvıl...

Kocası şaşmış kalmış uyandığında. Bu loş apartman, sanki sihirli bir el değmiş de gece, birden değişivermiş, ışığa boğulmuş. aydınlığa kesmiş, renklenmiş gibi... Bir gül bahçesine dönmüş sanki.

Karısının bu neşesini, bu mutluluğunu görünce o da sevinmiş, gönenmiş. Onlara yeni bir umut kapısı açmanın gizli gururuyla, daha elini yüzünü yıkamadan varmış, yanağından kaçamak öpüvermiş onu.

Karısı da, hiç huyu değilken, tam sokak kapısında «Güle güle» deyip, dudaklarından öpüvermiş.

Sonra da çocuğun sesini duyar duymaz, koşuvermiş içeri. Mutlu, kıvançlı, uçarı...

— Geliyorum canım!.. demiş koşarken de.

Ucarmış gibi, süzölmüş gitmiş.

— Bak hele... demiş. Kim de uyanmış? Güzeller güzeli de uyanmış. Benim can kızım uyanmış. Benim melek kızım uyanmış!..

Öpe koklaya getirmiş kucagında. Yemek masasının bir yanına konulmuş özel sandalyesine oturtmuş. Mızırdanmasını filan hiç duymuyormuş gibi, bir dediğini iki etmemiş çocuğun, ne istiyorsa önüne yığmış.

Elini yüzünü reçele mi bulayacakmış? Zeytinleri vıcık vıcık edip, oraya bu-

raya mı sürecekmış? Ekmek kırıntılarını
mı saçacakmış ortalığa? Varsın bulansın.
Varsın sürsün. Varsın saçsın.

Önceden tasarlanmış bir düzenle kızını
kucağına oturtmuş. Kestane rengi
ipek saçlarını taramış.. taramış.. taramış.
Sanki saatler boyu taramış, günler boyu
taramış. Sevinçle. İsteyerek.

Saçı taranırken de, ağzını bile açmazmış kız. Hani, annesindeki bu değişikliği
sezmiş de, sanki sonunu meraklanırmış gibi, hep
susarmış.

Taramış.. Taramış.. At kuyruğu şeklinde
başının ardında toplamış, kocaman, al kurdeleden
bir fiyonkla bağlamış. Kurdelenin dibinden, bir su
gibi fışkırmış saçları, avucunun içinde toplamış
toplamış yeniden taramış. İncecik, bukle bukle
saçlar, tarak değdikçe şerarelenirmiş, yakamozlanırmış,
kıvılcımlanırmış. benek benek ışığa kesermiş. Tarandıkça,
bir kızıla çalarmış, bir karaya dönermiş, bir koyu
kahverengi olurmuş. Işıldarmış da ışıldarmış. Yalp
yalp edişi, dalgalanışı bir tevatürmüş hani.

Saçlarının taranması bitince, tertemiz,
ütülü giysiler çıkarmış dolaplardan.

Poposu silme fırırla kaplanmış, ak ipek-
ten bir don giydirmiş. Kız çocuklarının,
ayakta dururken bile arkalarından süs-
lü donlarının gözükmesinden öylesine
hoşlanırmış ki kadın. Bir kız çocuğum ol-
sun da, kısacık eteğinin altından gözüke-
cek şekilde silme fırır kaplı donlar giy-
direyim onlara diye, daha genç kızken
özler durumuş.

Sonra, allı sarılı, kareli eteğini, ucu dantelli ak çoraplarını, bol tüylü ak pal-tosunu özenle giydirmiş. Nar çiçeği ru-gan ayakkabılarını bir iyice silmiş parlat-mış. Ardından, karşısına dikmiş şöyle bir eksiği var mı yok mu, uzun uzun bakmış ona. Kendisi de iki dirhem bir çekirdek giyinmiş. El ele tutuşurmuşcasına tutmuş elinden çocuğun.

— Hadi kızım, demiş, adda gidiyo-ruz.

Tam kapının önünde, içi biraz ürpe-rir gibi olmamış, ürkmemiş, ikirciklenme-miş de değil hani. Ne ki, inatla direnmiş, açıvermiş kapıyı.

Evin biraz ilerisinde, ana caddeye çı-kan köşeyi döner dönmez, birden karşıla-şıverdikleri dev gibi kamyonları, otobüs-leri, trolleybüsleri, treyleri, motosikletleri, otomobilleri görünce, çocuk dehşetli ürk-müş. Geri eve dönmek istemiş. Fakat di-retmiş kadın, elinden çekmiş, sanki ardın-dan sürümüş. Bazan duraklayarak, ba-zan koşturarak, bazan önüne alıp ittire it-tire, bazan önüne geçip ona siper ola ola, kaldırımlara park etmiş otomobillerin arasından yürümüşler. O dev kamyonlar,

dev otobüsler vong vong ederekten durup kalktıkça yüreği ağzına gelirmiş ya, bir kez çocuğu sokağa çıkarmağa karar vermiş. Onu çocuk parkına götürecekt. İle de götürecekt.

Nereye gittiklerini pek de bilmeden, akıntıya kapılmışçasına, rasgele yürümüşler. Belki bir park buluruz umuduyula, yürümüşler. Lâkin, her yer birbirine benzediğinden, ne kadar yürüdüklerini, nereye vardıklarını bir türlü kestirememişler. Yollara sanki uçsuz bucaksız bir zincir serilmiş gibi, hep aynı kamyonlar, otobüsler, otomobiller ard arda akar gidermiş yanlarından. Bir de kalabalıkmış, bir de kalabalıkmış, bir de kalabalıkmış, ki her yer. Tıklım tıklım.

Yürürlermiş ya, her yer birbirine benzediğinden hep aynı yerde dururlarmış gibi gelirmiş onlara. Nerede olduklarını, nereye gittiklerini bilemeden yürümüşler babam yürümüşler. Ona buna çarpa çarpa... Rasgele... Git git azalan bir umutla... Git git azalan bir sevinçle... Yürümüşler yürümüşler yürümüşler...

Arada bir güneş de vururmuş üstlerine.

Yolda bir ağaca da raslamışlar. Yalnız, cılız, yapraksız bir ağaca. Betonla kaplanmış kaldırımın kıyıcığında, bir avuççuk bir deliğe sıkışmış kalmış.

Çocuk, ağacı görünce bir sevinmiş, bir sevinmiş, bir sevinmiş ki... Deme git-sin. Bir hısimına, bir akrabasına raslamış sanki. Bir tanıdığına raslamış. O boş arsadaki ağaca benziyor.

Sevinçle, hemen yanına sokulmuş, başlamış gövdesini okşamağa,

— Ağaç kardeş, ağaç kardeş, demiş içten, sevecen bir sesle.

Ama, ağaçta en küçük bir kıpırtı yok. Boynunu bükmüş de, büzülür dururmuş gibi.

— Niçin konuşmuyorsun benimle? demiş. Bizim evin orda da bir ağaç var. Ben onu çok seviyorum.

Sarılıvermiş ağacın gövdesine.

Ne ki, eli yüzü, üstü başı toz toprak içinde kalmış.

— Anneee, demiş, hiç yıkamamışlar bu ağacı, banyo yaptırmamışlar.

Annesi çekmiş elinden, yürütmüş. Ama çocuk, hem yürürmüş, hem de döner döner bu ağaca bakarmış.

Bir ara durup, çocuk parkını soracak olmuşlar birisine. Adam, şöyle bakmış yüzlerine,

— Çocuk parkı mı? demiş. Alay mı ediyorsunuz benimle?

Burnundan soluyarakdan homurdanmış. Dövecekmiş gibi kaşlarını çatmış, bakmış yüzlerine. Ama tez caymış. Sanki işi aceleymiş de, onlarla uğraşacak zamanı yokmuş gibi. Hızlı yürümüş gitmiş.

Çocuk, adamın ne dediğini tam anlamamış ya, kötü bir şeyler söylediğini de sezinlemiş. Nedenini bir türlü çıkaramadığı için de, dehşetli şaşırmış, üzül-müş.

Gene yürümüşler.

Biraz ilerde, bu kez de, kaldırımın üzerine park edilmiş, kırmızı renkli bir otomobile raslamışlar. Işıl ışıl. Küçücük, cici bir şeymiş... Bu sevimliliği, otomobillere, kamyonlara olan korkusunu hemen unutturuvermiş çocuğa. Birden annesinin elinden çekmiş elini, koşmuş otomobilin yanına varmış. Şöyle bir an durmuş, sevecen sevecen bakmış. Sonra usulca dokunmuş çamurluğuna. Ama eli değer değmez ürkmüş, geri çekilivermiş. Otomobil buz gibiymiş çünkü.

— Anneee!.. demiş yeni bir korkuyla. Üşümüş bu otomobilcik. Donmuş.

— Bu yeni canavarlar sevmeyi bilmezler kızım! demiş annesi hınçla.

Gene yürümüşler. Ama her geçen dakika kendilerini biraz daha yalnız bulmağa başlamışlar kalabalıkların ortasında. Git git, umutlarını da iyice yitirmişler. Bakmışlar, çocuk parkı filan yok. Sanki onlar çocuk parkı bulmadan umutlarını kestikçe, ortalık da daha bir karar-mış gibi olurmuş. Bir an gelmiş, iyice bozguna kapılmışlar. Birden dönüvermişler, evlerine doğru koşmağa başlamışlar. Yoruldukça, kimi zaman durarak, kimi zaman yürüyerek, koşmuşlar koşmuşlar koşmuşlar.. Ve bir solukta eve varmışlar. Onca yolu, nasıl olup da böylesine bir solukta aldıklarına da şaşmış kalmışlar sonra.

Lâkin aradan bir süre geçince bu bozgunlarını gene unutmuşlar. Evde sıkıntıdan patladıkları bir günün sonunda, bir kez daha karar vermişler sokağa çıkmaya.

«Bir kez de, bakalım ters yönde arayalım, çocuk parkını» demiş annesi.

Ve hemen ertesi sabah gene erkenden kalkmış, aceleyle ortalığı derlemiş toplamış, işini çabucak bitirmiş. Cicilerini giydirmiş çocuğun. Kendisi de süslen-

miş, boyanmış. El ele tutuşmuşlar, çıkmışlar.

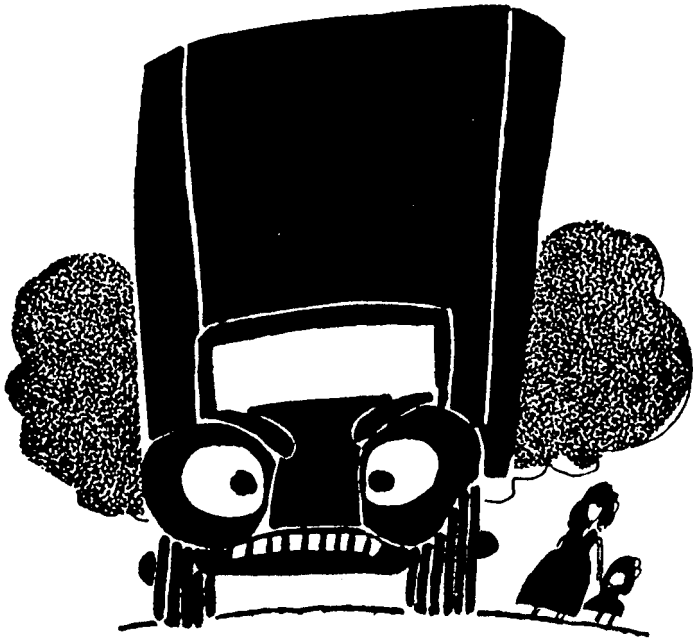
Ne ki, daha köşenin başına varmış varmamışlar, gene kalakalmışlar oldukları yerde. Yolun bir yanından öbür yanına geçebilmek ne mümkün.. O dev kamyonlar, otobüsler, otomobiller sanki uç uca eklenmişler de, o günden bugüne hiç kopmamışçasına hâlâ vızıt vızıt geçip dururlar tren katarı gibi. Öylesine kocamanmış ki hepsi de. Tekerlekleri, neredeyse adam boyunu bulur. Bastıkları yerleri ezer geçer, yamyassı eder... Üstelik de, dehşetli öfkeli, burunlarından solurlar, pof pof edip, kapkara dumanlar bırakırlar aralarında. Bir de pis kokulu. Adamın genzini yakar kavurur, tıksırır...

Öte yandan, kaldırımlardaki insanlar dersiniz; sanki insan değil de, başka bir yaratık. Kimsenin kimseyi gördüğü bile yok. Amcalar, teyzeler, ablalar, ağabeyler sanki birbirlerinden kaçışmışlar gibi, her biri bir başka yöne koşuşur durur...

İşte, ancak köşeye varıp, kalakalmışlar öyle. Yolun yanından yanından,

bu kez öbür yana, duvarlara sürünürcesine şöyle biraz yürümüşler. Bir an boş bulunsalar, dikkat etmeseler, birileri çarpıp düşürüverecek nerdeyse.

Ölçmüşler biçmişler, bir o yandan bakmışlar, bir bu yandan bakmışlar, ama bu kargaşalıkta ne yolun bu yanından öte yanına geçebilmelerinin, ne de yolun bu yanından da olsa daha ilerilere gide-

bilmelerinin olanağı var. Umutlarını iyice yitirmişler. Gayri gözleri kesmez olmuş sokaklarda dolaşabilmeyi. Değil uzaklardaki çocuk parkını aramak, buralarda bile şöyle tek başlarına rahat rahat dolaşamıyacaklarına akli iyice yatınca annesinin, çocuğa doğru eğilmiş,

— Kızım demiş, sanmam ki bu yarlarda da bir çocuk parkı olsun. Çocuk parkına filan yer kalmamış bu canavarlardan. Dönelim.

Artık o gün bugün, bir daha akıllarından bile geçirmemişler sokağa çıkmayı.

Artık, varsa da yoksa da, evleri. Evlerinden başka bir yere gidebileceklerinden iyice umut kestikleri için, hani daha da bir sever olmuşlar evlerini. Dışarısı güneşliymiş, yağmurluymuş, kar yağarmış, yağmazmış, aldındıkları bile yokmuş artık. Varsa da yoksa da evleri.

Hani, evleri, güneşi Haziran aylarında yani günlerin uzun olduğı sıralarda, güneş tam tepeye dikildiğı zaman anca görebilirmiş. Olsun.

O'da ancak öğle sıralarında. Güneş, oturma odasının pencerelerinden, şöyle

diklemesine birazcık girip, içeriye doğru da daha birkaç adım yürümüş yürümemişken, gene birden karşiki apartmanların ardında gözden yiter gidermiş. Olsun...

Çocuk, burnunu oturma odasının pencerelerinin camına iyice yapıştırıp, yukarı bakarsa ancak göğün bir avuççuk parçasını görebilirmiş. Olsun...

Bazan bulutlu, kül rengi, karanlık, bazan cam göbeği mavisi, pırıl pırıl gökyüzünü her zaman görmek istemez de değilmiş hani. Ama, olsun ...

Gene de, varsa da yoksa da evleri...

Anneyle çocuk artık eve boğulmuşlar gitmişler. Ve, çaresiz, masala vurmuşlar işi. Arkadaşlığı, dostluğu, mutluluğu, güzelliği masalarda aramaya başlamışlar.

Mama yedirirken, akşamları pence-
renin önünde babayı beklerlerken, oda-
da dolanıp durmaktan canları sıkılıp da
bir köşeye büzülüp oturduklarında, uyu-
turken, uyandırırken, hep masal anlatır-
mış annesi. Gördüğünü, duyduğunu, bil-
diğini masal edip anlatırmış. Çocuklu-
ğunda annesinden dinlediği masalları,
aklında kaldığına yineler dururmuş. Ko-

casına çocuk kitapları aldirtir, onlari okuyup özetlermiş, masallaştırmış.

Anlattığı masallarda da, iyi insanlardan, iyi hayvanlardan söz etmeye özellikle dikkat edermiş.

Ne ki, o iyi insanları, hele hele o iyi hayvanları kafasında bir türlü canlandıramazmış ki çocuk. Örneğin, annesi «tavşan kardeş» dermiş, ama «bu tavşan kardeş denilen eşy, nasıl bir şey ki acaba?» Bir türlü çıkaramazmış. «Tavşanların uzun kulakları olur» dermiş annesi, «tavşanlar havuç yerler» dermiş. Havucu bilirmiş de, tavşanları n'apsa n'etse bir türlü etli canlı gözlerinin önüne getirememiş. Canlı bir tavşan görmemiş ki hiç. Ama, öte yandan, «hendekte bir tavşan uyuyormuş» şarkısını ezbere bilirmiş.

Gene, annesi masallarda eşek kardeşten, at kardeşten, vakvak kardeşten, aslan kardeşten, keçi kardeşten filan söz edermiş. Horoz kardeşi anlatırmış, tavuk kardeşi anlatırmış. Küçük civcivlerin ormanda kaybolunca, tavuk annelerini cik cik cik ağlaştırdıktan nasıl aradıklarını anlatırmış. Ama, onlar nasıl şeyler ki?.. Birkaç kez at görmüş pence-

reden, doğru. Fakat, o kadar... Keçi kardeş de, eşek kardeş de, vakvaka kardeş de, horoz kardeş de acaba at kadar büyük mü ki?

«Ali babanın çiftliği» şarkısını annesiyle birlikte sık sık söylerlermiş. Şarkıyı söylerken, annesine öykünerek hayvanların seslerini bir de güzel çıkarırmış. Fakat, o kadar.

Annesinin dediğine göre, aslan kardeş ormanlarda yaşarmış, çok kuvvetliymiş. Peki ama, orman dedikleri şey, nasıl bir şey?.. Hiç orman görmemiş ki hayatında, bilebilsin.

— Anne, orman nasıl bir şey ki? diyecek olmuş.

— Çok çok ağaç, demiş annesi. Yanyana bir dolu ağaç.

Ne kadar zorlarsa zorlasın kendini, karşı arsadaki o güzel ağaçtan ancak birkaçını bir arada düşünebilirmiş. O da, hiç öyle ilginç gelmezmiş.

Keçi kardeşler de, dağlarda bayırlarda koşar dururlarmış, öyle dermiş annesi. Boynuzlu olurlarmış. Birkaç tel de sakalları varmış. Ama, dağ ne, bayır ne? Annesi anlatırmış uzun uzun. Çocuk da

şaşkın şaşkın dinlermiş. Demek eskiden, üzerine ev yapılmamış, yol yapılmamış yerler de varmış.

Hele vakvaka kardeşler... Derelerde, nehirlerde, göllerde yüzerlermiş vak vak ederekten. Vakvaka kardeş ata benziyorsa, koskocaman at suda yüzebilir mi hiç? Çocuğun bu şaşkınlığı karşısında çaresiz

kalınca annesi, resimlerini gösterirmiş ördek kardeşlerin. Lâkin çocuk, kocaman bir kuşa benzeyen bu hayvanın yüzebileceğine inanç getirse de, bu kez dereyi, nehiri, gölü filan kavrayamazmış ki...

— Göl ne anne? dermiş.

— Dere nasıl bir şey anne? dermiş. Nehir nedir? dermiş.

Kadın bocalar kalır, kem küm eder-miş, ne diyeceğini şaşırırmış. Ama gene de dilinin döndüğünce bir şeyler anlatırmış.

— Göl, çok çok sudur yavrum, dermiş. Dereyle nehir de gece gündüz akıp duran çok çok sudur.

Bu çok çok su, banyodaki sudan da çok mu acaba? Annesi, bazan banyo küvetini doldurmuş, kayıklarını yüzdürsün, suyla oynasın da oyalansın diye. Bilebildiği en çok su, bu. Acaba göl, banyodan da mı büyük?

İşte bu nedenlerle, çocuk aslında bu masallardan da pek hoşlanmazmış. Kafasında bir türlü doğru dürüst canlandıramadığından, dağlı tepeli, ormanlı bayırlı, göllü nehirli, aslandı keçili, kurtlu kuzulu masallardan biraz korkarmış, bi-

raz heyecanlanırmış ve tez bıkarılmış. Hem-
men huysuzlanır, mızırdanmağa başlar-
mış.

Buna karşılık, elektrikli ev gereçle-
riyle oynamayı daha çok severmiş. Elek-
trik süpürgesine, çamaşır makinasına,
buzdolabına, havagazı fırınına, saç ku-
rutma makinasına, radyoya, teybe, pika-
ba, televizyona, fotoğraf makinasına, se-
kiz milimetrelik film makinasına, parke
cilalama makinasına, filan daha bir se-
vecenlikle sokulur, onlara yeni yeni ad-
lar, yeni yeni kimlikler uydururmuş.
Kendi kendine saatlerce oynar dururmuş.
Sözgelişi, elektrik süpürgesini çeker çı-
karırmış dolaptan, sanki el ele tutuşur-
muş gibi, hortumundan yakalayıp, «Hadi
at kardeş, dərmiş, seninle addaya gide-
lim.» Ve onunla konuşa gülüşe odanın
içinde döner dururmuş. Ya da, fırsat bu-
lur bulmaz radyonun üzerine oturmağa
çalışırmış, «aslan kardeş, aslan kardeş»
diyerekten. Onun kendi kendine konuş-
masını, hırlamasını, parazitlerini, masal-
lardaki aslan kardeşin kükremesine mi
benzetirmiş, kim bilir? Belki de bu yüz-
den, üzerine oturur oturmaz, rasgele

düğmelerini çevirmiş, istasyonları birbirine karıştırarak radyoyu kükretir gibi bağdırtmış. Yahut, saç kurutma makinasını, kordonunu beline dolayarak tam alnının üzerinde tutarmış, bir çeşit boy-nuz yaparmış, «hadi keçi kardeş dermiş, beni dağlara bayırlara götür.» Dışarı-lara kendisini uçurup götürecekmış gibi pencerenin önüne dikilir, dalar gidermiş. Nesnelere bir canlı kişilik kazandırarak onlarla oynamayı daha bir severmiş sözün kısası.

Çocuğun, annesinden başka tanıdığı sevdiği canlı ise, evdeki hamam böcek-leriymiş. Bir de odanın köşesindeki sak-sıda uzamış gitmiş iri yapraklı kocaman devetabanı ile karşı arsadaki dev ağaca dalar gidermiş. Şöyle yürekten.

Koyu kahverengi kabuklu küçücük hamam böceklerini gördü mü, birden ışı-yıverirmiş yüzü. Sevinirmiş. İlk sıralar hani korkmamış da değil hamam böcek-lerinden. Ama gitgide bir alışmış ki on-lara. Artlarından patır patır koştı mu, bir yerlere saklanıveren, sonra çıkıp oda-nın bir ucundan öteki ucuna hızlı hızlı gi-diveren, kendisiyle oynayan, sanki şaka-

laşan, tek arkadaşmış bu hamam böcek-leri.

Gördü mü, daha birkaç adım varken aralarında, hemen diz çökmüş.

— Böcek kardeş, dermiş içten, sevecen bir sesle.

Apayrı bir dünya kurarmış onunla, yarı anlaşılır yarı anlaşılmaz, bir şeyler anlatır dururmuş. Bir kitabın altına, bir süpürgeliğin ardına, parkelerin arasına, dolapların yanlarına süzülüp kaçtı mı da, ardından gidebilmek hırsıyla eğilirmiş, büzülürmüş, yerlerde sürünürmüş. Ağlamaklı bir sesle çağırırmış.

— Böcek kardeş, böcek kardeş! Hadi gel! Odamıza gidelim, evcilik oynayalım seninle dermiş. Haydi böcek kardeş, dermiş. Gel, mama vereyim sana. Ezi-लेकेसिन orada.

Birgün, gene böyle bir hamam böceğiyle konuşur dururken, annesi bir hışımla gelip, terliğini kaptığı gibi vurup ezmemiş mi böceği? Çocuk dehşetli üzül-müş böceğinin, böyle birdenbire bir dam-la suya kestirilmesine. Ağlaya ağlaya kaçmış gitmiş odasına. Kapıyı çarparak kapamış, saatler boyu çıkmamış.

Annesi kapıdan yalvaracak olmuş,
— O böcek pis, demiş. Pis böceklerle oynanır mı? demiş. Senin gibi cici kızlar, böyle pis şeylerle oynamazlar, demiş.

Ama n'aptıysa, n'ettiyse gönlünü edememiş. Çaresiz, kabullenmiş hamam böcekleriyle oynamasını. Ve o gün bugün hamam böceklerine hiç dokunmaz olmuş yanında.

Ancak geceleri, çocuk uyuduktan sonra, ilaç sıkarmış banyonun, mutfağın orasına burasına, toz dökmüş. Daha çocuk uyanmamışken de, sabah erkenden, gelir süpürürmüş böcek ölülerini.

Arada sırada o iri deve tabanı ile de arkadaşlık kurarmış çocuk. Yanına sessizce sokulur, yapraklarını; ürkütmekten, incitmekten, küstürmekten korkan bir dikkatle, kendinden büyük bir canlıya dokunabilmenin heyecanı ile okşar durmuş.

Okşar dururken, bazan, «bu çiçeklerden çok çok olsa, bir orman olur mu acaba?» diye de düşünürmüş kendi kendine. Ama, çiçeğin hep aynı yerde durması, hiç ses etmemesi yüzünden de, pek öyle

uzun boylu sürmezmiş dostluğu. Tez bı-karmış.

Fakat, karşı arsadaki ağaç öyle mi ya?

Dev apartmanların arasında, sanki meydan okurmuş gibi onlara, başını gö-ğ'e kaldırmış, gururla dikilir dururmuş ağaç.

Mevsimlerin değiştiğini de bu ağaç-tan anlarırmış.

Sanki konuşurmuş da, mevsimlerin değiştiğini bir bir söylermiş. Sözcükleri de, çiçek çıkarma şeklinde, yeşerme, yap-rak dökme şeklindeymiş.

Örneğin, ağaç silme çiçeğe kesti mi, bilirlermiş ki, mevsimlerden bahardır. Çi-çeklerin dökülüp, ağacın yapraklardan bir top haline gelmesi de yazın haberci-siymiş. Ne zaman ki yaprakların renkle-ri bakır kırmızısına dönüşürmüş, kızıla çalmağa başlarmış, artık tek tek dibe dü-şüp oraya buraya sürüklenerekten uç-uşurmuş, işte o zaman anlarırmış ki güz gelmiştir. Kışın da, kupkuru, dal küme-si halinde kalırmış ağaç.

Lâkin, kupkuru dallar halinde de ol-sa, gelin başı gibi silme çiçeğe de bulan-

sa, yaprakları kızıla boyanıp gayri dökülmeğe yüz tutmuş da olsa, hani bir başka türlü ağaçmış bu ağaç. Bir tevatürmüş. Her zaman sanki binbir ışıltılıymış. Sanki rengârenkmiş. Üzerine gece gündüz nur yağar gibiymiş. Bir eşi menendi daha yokmuş sözün kısası. Bilmem ki, Erguvan ağacı mı desem... Leylak mı de-

sem?.. Manolay mı desem?.. Kayısı ağacı mı desem?.. Çınar mı desem?.. Salkım söğüt mü desem?.. Yoksa, bütün bu ağaçların hepsinin bileşiği mi desem?... Bütün bu ağaçların en güzel yanlarını almış da, bambaşka bir ağaç olmuş gibi bir şey. Sayalım ki, cennet ağacı.

Ağacı böylesine güzel, bir eşi menendi daha bulunmaz kılan öteki şey de, yaz demeden kış demeden üzerine çokuşup duran serçe kuşlarıymış. Hemen hemen her gün serçe kuşlarından görünmezmiş üstü. Kuşlar, sabahtan akşama vicir vicir ötüşür dururlarmış. Hele hele hafiften de olsa bir yel çıktığı zamanlar... Bir yandan esen yelle ağaç konuşurmuş pısır pısır, bir yandan da kuşlar ötüşürmüş vicir vicir. Artık deme gitsin.

İşte çocuk, gerek bu ağacı, gerek serçe kuşlarını bütün öteki şeylerden ayır tutarmış. Dünyasında bambaşka bir yer verirmiş onlara. Burnunu cama dayadı da, ağaca daldı gitti mi, bir mutlu olurmuş, bir mutlu olurmuş ki... Canı ister ağaçla konuşurmuş senli benli, canı ister kuşlarla konuşurmuş.

Kısacası, her türlü uygarca olanak-

lara sahip, ama gün yüzü görmez, ağaca kuşa böceğe hasret, taş yığını bir kentin bodrum katında dört duvar arasına hapsedilmiş gibiymiş çocuk. Bu nedenle «Bari iyi beslensin» dermiş de annesi, çocuğun beslenmesine ayrı bir özen gösterirmiş. «Aman çocuğun vitamini eksik olmasın» dermiş. A vitamini, B vitamini, C vitamini. Günde bilmem şu kadar kalsiyum almalı. Kalsiyumlu haplar verirmiş. Mamasına beyaz peynir karıştırırmış. Sabah akşam sütünü eksik etmezmiş. Her mamadan sonra mutlaka meyva yedirirmiş. Kimini ezer suyunu çıkarırmış. Kimini ezer lapa yaparmış. Ama, çocuk gene de solgunmuş. Dupduruymuş teni. Balmumu sarılığındaymış. Dibi gözükken su gibiymiş, saydammış. Galiba, şöyle doya doya güneş yüzü görmediğinden, bol temiz hava almadığından, hem incecikmiş, hem de alabildiğine iştahsızmış. Mamalarını zor yermiş. Mama saati daha yaklaşıırken başlarmış mızırdanmaya, kaçışıp saklanmaya. Annesi mama tabağını aldı geldi mi, midesi kabarırmış gibi, garip garip yutkunurmuş. Bu nedenle de, çocuğun dikkatini başka noktala-

ra çekebilmek için ya masal anlatırmış annesi, ya da karşı ağaçtaki kuşlara seslenirmiş :

— Gel kuş kardeş gel, dermiş. Gel de, Ada'nın mamasını sen ye.

Kuşlar da, her sabah pencerenin önüne ekmek konulduğunu bildiklerinden, genellikle çocuk mama yerken uçar gelirlermiş zaten. Kanatlarını çırpıp çırpıp pencerenin önüne doğru süzülür, ekmeği kapar kaçarlar. Serçenin biri gelir, biri gidermiş ardı ardına. Ürkek, korkulu. Bazan öyle olurmuş ki, birden çokuşuverirlermiş pencerenin önüne, birbirlerini ittirerekten, ekmek kırıntılarını oraya buraya saçar, sanki kapışırlarmış. Cıvılcıvıl... Ve bir başka alem olurmuş pencerenin önü. Çocuk dalar gidermiş. Annesi de, çocuğun dalgınlığından yararlanıp kaşık kaşık yuttururmuş mamasını. Arada bir, mamayı kuşlara veriyormuş gibi de yaparmış. Kaşığı uzatırmış,

— Al kuş kardeş, dermiş. Al, sen ye! Sonra kaçırır vermiş kaşığı,

— Yok yok yok... dermiş. Sana vermem. Ada'nın maması bu.

Ve başlarmış konuşmaya.

— Aaaaa!.. dermiş. Yaramaz kuş. Mamamı yiyecekti. Zor kaçırdım. Ne yaramaz kuş, di mi Ada? Hadi git, dermiş, kuşu terslermiş gibi yapıp. Ben Ada'nın annesiyim, senin annen değilim. Git söyle, seni de kuş annen doyursun. Kuş annen yedirsin mamamı.

Ve «bir yaramaz kuş varmış» diye başlarmış bir yeni masal uydurmaya. Aklına geldiği gibi, çocukla kendi ilişkilerini bir kuş ailesine yakıştıra yakıştıra, anlatır dururmuş.

Çok soğuk, yağmurlu, karlı, fırtınalı

günlerde kuşlar pencerenin önüne gelmediği için de, kadın oturur kâğıtlardan kuşlar katlar, bir dolu turna kuşu yaparmış ve pencerenin önüne dizermiş onları. Bu kez onlarla ilgili masallar uydurmuş :

— Anne... Bu kuşlar niye uçup gitmiyor? diye sordu mu da çocuk;

— Cici kuşlar bunlar, dermiş kadın. Senin de cici çocuk olduğunu biliyorlar, ondan gitmiyorlar. Mamamı yiyorsun çünkü sen. Ama bak, mamamı yemezsen küserler, uçup giderler sonra.

— Cici kuşlar, dermiş çocuk. Bakın ben mamamı yiyorum, gitmeyin, olur mu? Ben sizleri çok seviyorum. Siz de beni sevin. Anneee, dermiş, bu kuşlar beni seviyorlar, di mi? Ben onların abbasıyım? Ben abba oldum artık, di mi?

Hani, çocuk, aslan kardeşleri, tilki kardeşleri, tavşan kardeşleri, vakvaka kardeşleri, bugüne dek hiç görmediği için kafasında bir türlü canlandıramadığından, gözünün önüne getiremediğinden, aslan kardeşli, tavşan kardeşli masallardan hoşlanmazmış da, annesi hep kuş masalları anlatsın istermiş. Kuşları

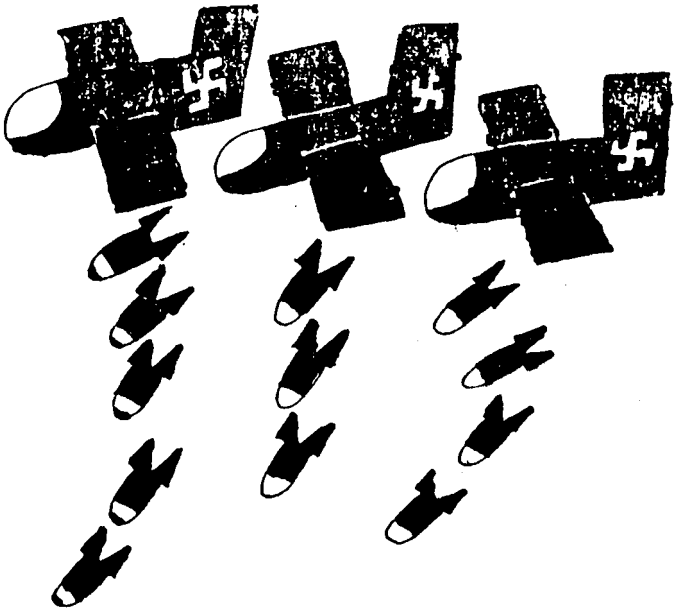
gözleriyle görüp, iyice bildiğinden, kuş masalı başladı mı, gözlerini iri iri açarmış, ilgiyle izlermiş. Hele hele turna kuşu masalına bayılırmış.

— Turna kuşlarını anlaaaat! dermiş. O kızı anlat. Hani turna kuşları yaparmış ya. Ben de büyüyüp, okula gidince turna kuşları yapacam di mi anne? dermiş. Dolu dolu turna kuşu yapacam.

Annesi gene, şimdiye dek belki de binlerce kez yineleyip durduğu turna kuşu masalını bir kez daha anlatmaya koyulurmuş hemen.

— Çok çok eski zamanlarda, dermiş. Hitler adında bir kötü adam gelmiş dünyaya. Önce kendi ülkesindeki kötü adamları toplamış başına. Sonra öteki ülkelerdeki kötü adamlarla işbirliği yapmış ve iyi adamların üzerine saldırmış. İşte bu kötü adamlar bir azgınlaşmışlar, bir azgınlaşmışlar ki.. Kötülüklerinden, n'apacaklarını bilemezlermiş. Tutmuşlar savaş çıkarmışlar. Bütün dünyayı ateşe bulamışlar. Sen, savaş nasıl bir şeydir, nereden bileceksin ki yavrum. Savaş, insanların kötü adamlara uyup, kardeş mardeş dinlemeyip birbirlerini öldürme-

leridir. Birbirlerini öldürebilmek için de, varlarını yoklarını döküp, adam öldürecek silah yaparlarmış o zamanlar insanlar. Nedense savaşmayı da çok severlermiş. Hemen hemen her ülkede savaşmayı seven kötü insanlar varmış. İyi insanlar da n'apsınlar, canlarını koruyabilmek için, çaresiz, onlar da silaha sarılmışlar. İşte bu Hitler denilen adam dünyayı ateşe bulamış, savaş çıkarmış. Böylece, iyilerle kötüler birbirlerine ver ha ver etmişler ateşi. Kan gövdeyi götürmüş. Binlerce, onbinlerce insan ölmüş. Uçaklar, gece demez bombalarını yüklenirler, saldırırlarmış kentlerin üzerine. Gök, uçak kanadından görünmez olurmuş hani. Ve başlarırmış evlerin üzerine bombalarını yağdırmaya. Düşünmezlermiş bile, acaba o evlerde de cici çocuklar yaşar mı diye? Anne demezlermiş, çocuk demezmiş... Ver ha ver ederlermiş. Kentler, köyler dümdüz olurmuş. Yanar yıkılır-mış her yer. Ne var ki, gene de hırslarını alamazlarmış da, daha daha büyük bombalar yapmaya çalışırlarmış bir yandan da. Ben daha çok adam öldürdüm, sen daha çok adam öldürdün diye yarışır du-

rurlarmış. İşte o sıralar Amerikalılar, atom bombası dedikleri bir bomba yapmışlar ki... Peh peh peh... Patladı mı, koca koca kentleri bir anda haritadan siler süpürürmüş. Bir yandan alev saçarmış, ne var ne yok yakar kavururmuş. Bir yandan öldürücü ışık çıkarırmış. Taşı duvarı bile, bana mısın demez geçiverirmiş o ışık, gerisinde canlı olarak ne var, derhal öldürürmüş, yaralarmış. Bir yandan

da havayı alabora ediverirmiş, rüzgâr fırtına çıkarırmış ki, önünde dev apartmanlar bile duramazmış bu fırtınanın. Her şey birbirine girermiş, yıkılırmış, dağılırmış. İşte bu bombalardan birini, Amerikalılar tutmuşlar, Hiroşima denilen bir Japon kentinin üzerine atmışlar. Sıcak bir ağustos günüymüş. Gün daha yeni doğmuş, ıslıl ıslıl pırıldar dururmuş. Bomba bir patlamış ki... Allah allah... Bir anda fırtına dönmüş kent. Ne var ne yok alev alev yanmaya başlamış. O ateş, o öldürücü ışık, o fırtına bora, göz açıp kapayıncaya kadar binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce insanı aynı anda yokedivermiş birden. İnsanlar sanki uçmuş gitmişler. Erimişler, su olmuş akmışlar. İmi timi bile kalmamış hiç birinin. Ne kemik, ne bir şey. Sanki hiç doğmamış bunca insan, dünyaya bile gelmemiş. İz bile yok. Kentin göbeğine düşen bu bomba kentin içini bir anda dümdüz ettikten başka kentin kıyı kesimlerinde oturanları da yara bere içinde bırakmış. O öldürücü ışıklardan, bütün bu insanların cılk yara kesmiş her bir yanları.

Masalın burasına geldi mi bir an so-

luklarmış kadın. Gözlerini iri iri açmış, kendisini korkuyla izleyen kızına sarılı-verirmiş birden, yanaklarından filan öpermiş de öpermiş, anlattıklarının çok eskilerde kalmış bir masal olduğunu kanıtlamak istermişçesine. Sonra gözlerinin içine gülüverirmiş güvenli güvenli. Sesi ni daha bir sevimlileştirerek, masalı sürdürmeye koyulmuş bu kez,

— İşte, dermiş, o sıralarda Hiroşima denilen bu kentin kıyı mahallelerinden birinde oturan Kar Çiçeği adında küçük bir kız varmış. Sevimli mi sevimli. Cici mi cici. Güldü mü, o etli göz kapakları yumulur gider, çizgi gibi olurmuş. Annesinin bir tanecik kızıymış. Okula yeni başlamışmış o yıl. Ama yaz geldiğinden, okul tatılmış. Sınıfını geçtiği için de, babası kendisine üç tekerli bir bisiklet almışmış. İşte o sabah, Kar Çiçeği adlı bu küçük kız, gene erkenden kalkmış, kahvaltısını yapmış, evlerinin önündeki bahçede kendi kendine oynuyor, bisikletine biniyormuş.

— Ben büyüyüp okula gidince babam bana da bisiklet alacak di mi anne? dermiş çocuk hep masalın burasında.

— Tabii... Okula gidince baban sana da bisiklet alacak, dermiş kadın, soruyu önceden bilmenin çabukluğuyla.

Ve masalını sürdürürmüŝ :

— Avluda kendi kendine oynar dururken, nasıl olmuş, birden ortalık dehşetli ışırmıŝ, ŝimŝek çakmıŝ gibi yanmıŝ sönümüŝ bir şey. Ardından da, yer sarsılmıŝ, deprem olurmuş gibi ev mev sallanmaya başlamış. Gökte bulut mulut da yokken, bir fırtına, bir kasırğa... Çocuk, yüzükoyun kapaklanmıŝ yere. N'olduğunu anlayamamıŝ, düŝümüŝ kalmış. Biraz sonra annesi koşmuş gelmiş, kucaklamıŝ götürümüŝ ama haberi bile olmamış annesinin kucaklayıp götürdüğünden. Evleri, kentin çok dıŝında olduğundan çocuk ölmemiŝ, fakat açıkta oynadığından da öldürücü ıŝınlar, vücudunu yara bere içinde bırakmış. Günler geçermiş, haftalar geçermiş, aylar geçermiş ama, yaralar da bir türlü iyileŝmezmiŝ. Tam aksine, git-tikçe azarmıŝ. Üstelik bir de acırmıŝ ki... İçin için sızlarmıŝ. Sabahtan akşama kıvrırır dururmuş çocuk. Ne bir şey yiyebilirmiŝ doğru dürüst, ne uyuyabilirmiŝ.

«Allahım, allahım dermiş, ne kötü-

l k ettim ki ben sana?»

Acıya dayanamaz, ağlarmış.

«Anneciğim anneciğim, dermiş ar-
dından, dayanamıyorum artık. Allah
baba canımı alsın da, kurtarsın beni,
n'olur?»

Annesi, kızının karşısında çaresiz,
ona yardım edememekten kahrolurmuş.
Kendi kendini yer bitirirmiş ama, elinden
de bir şey gelmezmiş. Kıvranırmış. Kar-

gışlar yağdırırmış bu bombayı atanlara. «Ah, bir şeyler yapabilsem de, hiç olmazsa yavrumun acısını dindirebilsem» diye kendi kendine söylenerekten evin içinde dolanır dururmuş. İşte, gene kızının böyle kıvranıp durduğu, «Allah baba, n'olur, artık canımı alsın da beni kurtarsın» diye hüngür hüngür ağlaştığı bir gün, birden aklına gelmiş kadının.

«Yavrucuğum, demiş, Allah baba turna kuşlarını çok sever. Turna kuşu katlarsan, acı çekmezsın. Hadi otur, sen de turna kuşu katla Allah babaya. Dolu dolu katla. Yüz tane, bin tane, onbin tane. Ne kadar çok katlarsan, o kadar çok memnun olur Allah baba. Seni de o kadar çok ödüllendirir. Acılarını dindirir. İyileştirir.»

Bir tomar kâğıt getirmiş, önüne koymuş çocuğun. Çocuk, kâğıtları katlayıp tükettikçe de yeniden kâğıt getirmiş.

İşte, çocuk, sevinçle hemen sıvamış kollarını, yepyeni bir umutla kâğıttan turna kuşları katlamaya koyulmuş. Katlamış da katlamış... Gece dememiş, gündüz dememiş. Uyumuş uyanmış, gene katlamış. Dalmış gitmiş turna kuşu kat-

lamaya. Acılarını filan unutmuş. «Allah baba beni iyileştirecek» diye hep güvenmiş, umutlanmış. On tane katlamış, yirmi tane katlamış, elli tane katlamış, altmış tane katlamış, yüz tane katlamış, iki yüz tane katlamış, üç yüz tane katlamış, beş yüz tane katlamış. Yorulmamış, bıkmamış. Önce kendi odası turna kuşlarıyla dolmuş. Sonra öbür odalar turna kuşlarıyla dolmuş. Ev, turna kuşlarından ge-

çilmez olmuş, ayak basacak yer kalmamış. Ama çocuk habire katlamış. Sevinci-ni, umudunu, coşkusunu yitirmeden katlamış durmuş günler boyu. Turna kuşu katlarken de, gerçekten duymazmış acısını. Sanki kuşlar çevresinde cik cik öterekten döner dururlarmış gibi gelirmiş ona. Orasına burasına konarlarmış, yaralarını öperlermiş de, acısını sızısını alırlar, iyileştirirlermiş gibi. Kuşlarla konuşmuş; onlara teşekkür eder dururmuş. «Hadi kuş kardeşler, dermiş, varın gidin de Allah babaya deyin bakalım, daha katlayım mı?» Habire katlarmış.

Birgün gene, artık altı bininci kuşu mu katlıyormuş, yedi bininci kuşu mu katlıyormuş? Saymak ne mümkünmüş ki... Başı önüne düşüvermiş. Uyurmuş gibi, kendinden geçmiş gitmiş, öyle kalakalmış. Her şey bitmiş. Acısı sızısı dinmiş. Hiç acı duymamış bir daha.

Annesi koşmuş gelmiş ki, bir tanecik kızı, can kızı Kar Çiçeği, iki büküm kalakalmış. Kapanmış üzerine, hüngür hüngür ağlamaya başlamış. Hem ağlamış, hem «kızım turna kuşu katlarken hiç olmazsa acısını duymadı» diyerekten dö-

vünmüş de dövünmüş. Yaaa...

Masal bitince ana kız susar kalırlarmış bir an. Sonra, çocuk annesine doğru atılırmış, sarılırmış.

— Anneciğim, dermiş ağlamaklı bir sesle, savaş olmasın bir daha. İstemiyorum!..

— Olmasın ya yavrum, dermiş annesi.

— Savaşı hiç sevmiyorum, dermiş çocuk.

— Elbet, dermiş annesi.

Gene susar, bir an göz göze bakakalırlarmış öyle.

— Savaş olmayacak bir daha değil mi anne? dermiş çocuk düşünceli düşünceli.

— Olmayacak ya yavrum! dermiş annesi güvenli bir sesle.

Savaşın bir daha olmayacağına inananın ışıltısı yüzüne gözüne doluverirmiş çocuğun, sevinirmiş. Ve Kar Çiçeğinin acısını dindiren turna kuşlarını bir başka türlü sevecenlikle düşünmeye koyulurmuş artık.

Kuşları öylesine severmiş ki... Serçe kuşlarını olsun, kâğıttan katlanmış turna kuşlarını olsun.

Gene, arsadaki ağacın silme çiçeğe bulandığı, gelin başına döndüğü, güzel bir bahar günüymüş. Çok çok uzaklardan azala azala da gelse, gene de hiçbir türlü çiçek kokuluymuş hava. İnsan göğün pırıl pırılığını, güneşin göz kamaştırıcı aydınlığını, göremese bile dev apartmanların arasında, havanın güzelliğini bu kokulardan kolayca anlayabiliyormuş gene de.

Gariptir, çocuk da her g nk nden farklı uyanmış o sabah. Ağlamamış. Haysuzlanmamış. Hatt  bir süre kendi kendine bile oynamış yatağında. Neşeli... Bir kuş gibi bıcırdayıp duruyormuş kendi kendine. Ve neden sonra, bir şarkı söylermiş gibi seslenmiş annesine. Annesi koşmuş gelmiş. Çocuğunun bu neşeli halini görünce daha da sevinmiş. Kucaklayıvermiş. Daha kucaklar kucaklamaz da öpmeye başlamış orasından burasından.  pe koklaya oturma odasına getirmiş.

Elini yüzünü bir iyice silmiş temizlemiş. Sonra mama sandalyesini pencerenin ürüne çekmiş, oturtmuş. Camı açmış. O gizli bahar kokusu, serin serin doluvermiş odaya.  kisini de daha bir hoş etmiş.

Lâkin, ya bu serinlik çocuğa dokunursa diye, ya cereyanda kalır da hasta lanırsa  ocuk diye, gene korkmuş, hemen kapamış camı. şarkılar mırıldana mırıldana çocuğun saçlarını taramaya başlamış. Taramış da taramış.  ıl  ıl etmiş. Çocuğun bu yepyeni neşeyle g l kuruşu pembesine dönüşen yanaklarından öpmüş de öpmüş.

— Sen pencereden kuşlara bak biraz demiş. Ben şimdi mamamı hazırlar gelirim.

Uçarı bir sevinçle süzülüvermiş çıkmış odadan, mutfığa gitmiş.

Çocuk da pencereden dışarı bakar dururken, karşı arsadaki ağaca dalmış.

Ağacın üstü gene silme kuş doluymuş. Serçeler şıkırdım gibi çokuşmuşmuş üstüne. Şarkı söyler gibi hep bir ağızdan cik cik vıcırdasıp dururlarmış. Sözün kıssası, koca bir kuş yığını gibiymiş ağaç.

Kuşların vıcırtısına dalmış gitmiş kız. Bazan ellerinin ayalarını, burnunu cama yapıştırır öyle kalakalmış. Bazan coşuverir el çırparmış. Bazan kuşlar gibi ötmeye koyulurmuş, cik cik edermiş. Kuşlara seslenirmiş.

— Kuş kardeşler!.. dermiş. Cici kuşlar!..

Annesinden dinlediği kuş masallarını, aklında kaldığınca bölük pörçük yinelemeye çalışmış kendi kendine.

Derken, sanki her şey birden belirsizlenmeye başlamış, değişmeye başlamış. Bulanmış, puslanmış, sislenmiş. Bir dumanın ardında yitermiş gibi olmuş. O

kocaman dev apartmanlar, o dev kamyonlar, dev otobüsler, nasıl olmuş, silinmiş silinmiş, başka kılıklara bürünmüş sanki. Sonra da, dumanlar birden yokolmuş, ortalık bir açılmış ki; dünya başka bir dünya... Silme çimen kaplı, yeni

yeşil, uçsuz bucaksız bir ova her yer... Dört bir yan ağaç dolu. Orman. Ağaçların üzerine de kuşlar çokuşmuş. Arada bir havalanıverirmiş kuşlar, kara bir bulut kümesi gibi bir o yana bir bu yana akar dururmuş gayri. Kendisi de aralarında. Uçsuz bucaksız yemyeşil ovada koşar da koşar. Uçarmış gibi koşar. Bazen nasıl olurmuş, koşar dururken, sanki birden kanatları çıkarmış, kuşlarla birlikte uçarmış bu kez... Bir konarmış, bir uçarmış. Bir koşarmış, bir uçarmış. Kuş vıcırtiları arasında bağıra çağıra koşarken, bastığı yerlerden de ak papatyalar fışkırırmış. Girit lâleleri, turna ayakları, kurbağa otları, düğün çiçeğigillerin cümlesi, maviye çalar menekşe rengi mine çiçekleri nazlı nazlı salınırlarmış. Koşar dururken bazan bir ağaca varırmış. Ama hangi ağaca varsa, birden değişiverirmiş ağaç. Kimi, üstüne kar yağmış gibi hemen çiçeğe bulanırmış. Kimi, yanar sönermiş gibi olurmuş. Kimi, ışığa kesermiş, ışıktan bir top olurmuş, göz kamaştırır dururmuş. Bakılabilemezmiş. Renk renk. Kayısı çiçeklerinden bir ışık... Erik çiçeklerinden, ayva

çiçeklerinden...

Nasıl olmuş? Renk renk ışığa kesmiş ağaçlar arasında, uçsuz bucaksız yemyeşil çimenliklerde, binbir türlü kuş vıcırtısı içinde koşup dururken, kendinden geçmiş gitmişken, o acayip makinanın homurtusuna mı irkilmiş, yoksa kuşlar mı susuvermiş de o dehşetli sessizlik ürpertmiş kendini? Bilememiş. Düş görürken uyandırılmış gibi, birden donmuş kalmış. Şaşırmış. Ellerini, burnunu cama yapıştırıp, öyle bakmış. Annesine seslenmeyi, bağırıp çağırmayı akıl edememiş de;

— Aaaaa!.. demiş hayretle.

Bir de ne görse?..

Koskocaman bir kamyon gelmiş, girivermiş o boş arsaya. Kamyonun üstünde de, iki yanı tırtıllı, tekerleksiz, canavara benzer, o güne dek bir eşini daha görmediği, acayip bir şey varmış. Bir makina. Önü de tıpkı canavar ağzı gibiymiş. Yandan yandan güneş değdikçe yalp yalp eder dururmuş çelik ağız. Işıl ışıl çeliktenmiş yani ağzı.

Kamyonun daha homurdanması dinmemişken, adamlar koşuvermişler, arka kapağını açmış. Kalın kalın kalaslar uzat-

mışlar yere, bir köprü kurmuşlar. O  elik ağızlı canavar makina, kalasların üzerinden tırtıl gibi sürüne sürüne homurdanmış inmiş.

Canavar makina daha yere iner inmez de, adamlar kamyonun içinden baltalar, nacaklar çıkarmışlar, g z açıp kapayıncaya kadar ağıacın yanına varmışlar. Ve soluk almaksızın başlamışlar, bir verevine, bir dikine ağıacın gövdesine vurmaya... Vura vura ağıacı kesmeye başlamışlar. Amanı zamanı dinlemeden vururlarmış.

Öte yandan da, o canavar makina gene homurdana homurdana, bir uçtan toprağı kazmaya koyulmuş. Ha babam de babam kazarmış. Deh dedi de, o  elik ağızını toprağı dayadı mı, ot mot, taş maş, dinlemezmiş, söker söker atarmış.

Sözün kısası, bir yandan makina homurdanırmış öfkeli öfkeli, bir yandan ağıacın inin inin inildermiş. Baltayı gövdesine vurdular inin, o ışıl ışıl, reng renk, dünya güzeli, bir eşi daha bulunmaz canım ağıac, ağılarmış gibi, biraz da yalvarırmış gibi inlermiş de inlermiş. Hani, homurtular, iniltiler yeri göğü tutmuş am-

ma... Kimseciklerin kılı bile kıpırdamamış.

Bir solukta kesivermişler o canım ağacı.

İşte, ağacın tam devrilmek üzere sağa sola sallanmaya başladığı bir sıraymış. Zaten nicedir işkilli olan kuşlar, ağaç sallanmaya başlar başlamaz, birden pırr etmişler. Binlerce, onbinlerce kuş... Korkulu, telaşlı, şaşkın. Nereye gittiklerini bilmez bilmez, apartmanların üzerinden süzölmüş yitmişler.

Sanki, ağaç da onların gitmesini beklermiş gibi, kuşlar gürültüyle uçar uçamaz yatıvermiş bir yana. Uzanmış kalmış. Ama nasıl olmuş?.. Daha yere değer değmez de, hemen çiçekleri sönmüş. Soluvermişler, küsmüşler, büzülmüşler. Koskoca ağaç, sanki bir sihirli sopayla dokunulmuş gibi üzerine, o anda küçülmeye başlamış. Küçülmüş küçülmüş. Bir avuç kalmış. Silinmiş. Yok olmuş bir anda.

O sevgili ağacının, o can ağacının böylesine göz açıp kapayıncaya kadar yok olup gitmesine bir üzülmüş bir üzülmüş ki küçük kız...

Gözleri dolu dolu olmuş. Cama yapışmış, donmuş kalmış.

Ağlamak istemiş ama, nedense ağlayamazmış da.

O canavarın, o kötü adamların üzerine atılıp, parçalamaktan da zor alıkmış kendini.

Kuşlarsa, her gidiş gelişte biraz daha küçük kümeciklere bölünerekten damların üzerinde uçmuşlar, uçmuşlar... Bir o yana uçmuşlar, bir bu yana uçmuşlar. Üzerine konacak başka bir ağaç aramış-

lar evlerin arasında. Ama ne gezer... Bütün arsalar betondan apartmanlarla doluğundan, ağaç mağaç kalmış mı ki mahallelerde?

Belki bir yeni ağaç buluruz umuduyla, dönmüşler de dönmüşler. Bir kuzeyden güneye, bir gündoğusundan günbatısına, bir o mahalleye, bir bu mahalleye... Bakmışlar, buralarda bir yeni ağaç bulmanın olanağı yok. Çaresiz, herkes kendi başının derdine düşmüş. Her kuş bir başka yöne uçmuş gitmiş.

Yalnız, küçücük bir yavru serçe öyle uzun boylu uçamamış, sokakta kalmış. Bir aşağı bir yukarı dönünüş dolaşmış. Sonra, eski alışkanlıkla, varıp Ada'ların penceresine konacak olmuş.

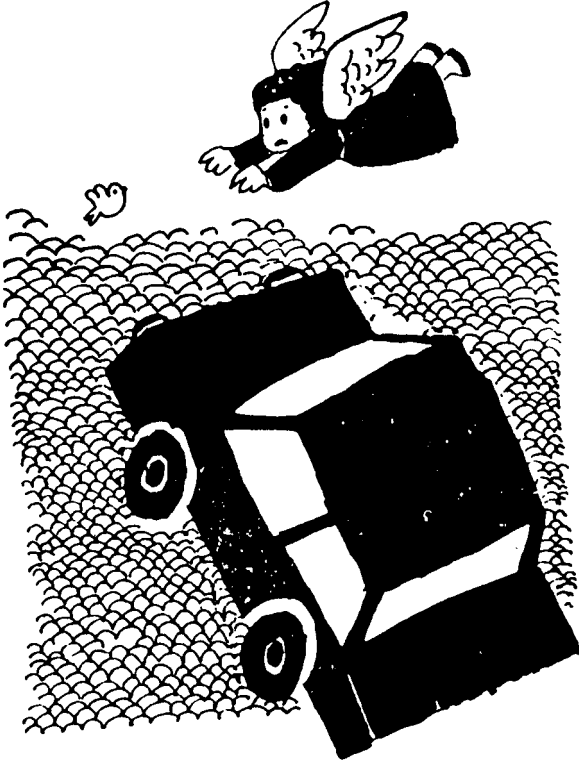
Pencerenin önünde cama yapışmış duran kız, yavru kuşun kendine doğru geldiğini görünce öyle sevinmiş ki... El etmiş. Çığlıklar atmış. Çağırılmış.

Ama korkudan yüreciği gürp gürp atan yavru kuş, kızın farkında bile değilmiş. Ayakları daha pencerenin damlalığına değmiş değmemişken de, ürküvermiş camın gerisindeki görüntüden. Korkudan tir tir titreyerekten kaçmış. Karşı

apartmanların çatısına doğru uçmuş. Saçaklara tutunmak istemiş. Ama yorgunluktan tırnaklarını geçirmeye gücü yetmemiş. Yeniden uçmaya koyulmuş. So-kağı bir boydan bir boya birkaç kez arşınlamış babam arşınlamış. Gitmiş gitmiş, gelmiş. Arada bir göğre doğru havalanmış ama cesaret edememiş bilemediği yerlere gitmeye. Tekrardan süzölmüş inmiş. Kendini bir o duvara atmış, bir bu duvara atmış. Bir an gelmiş ki, artık yorulmuş, bitmiş, kan ter içinde kalmış. En sonunda, çaresiz, yolun ortasına, Ada'ların evinin önüne konuvermiş soluk soluğa. Seke seke, yoldaki pislikleri gagalamaya başlamış.

Kız, yeniden el etmiş. Yanına çağır-mış. Ama zavallı kuşun yorgunluktan işareti mişareti görecektaki hali mi varmış ki?.. N'apacağını bilmez bilmez, rasgele, yolun ortasında bir ileri bir geri seker dururmuş.

Ne ki, tam bu sırada, köşeden bir kırmızı otomobil çıkmış. Sokakta rasladıkları, küçücük, şirin, ama buz gibi, soğuk, o otomobil... Hızla gelmeye başlamış. Hoplaya zıplaya, inleye homurdaya

gelmiş. Ama, yavru kuş, üstüne doğru bir otomobilin geldiğinin de farkında değilmiş, yorgunluktan.

Otomobil, gelmiş gelmiş... Yolun ortasındaki küçücük kuşu umursamamış bile. Korna filan çalmadan, sağa sola yanlamaya gerek görmeden, gelmiş gelmiş...

Aralarında bir adam boyu kalmış. Hâlâ farkında değilmiş kuş. Bir adım kalmış. Demek yorgunluktan gözleri de görmez olmuş ki kuşun, gene kaçmamış. Bir karış bir şey kalmış. Kuşun aldırıldığı bile yokmuş. Artık, otomobilin tekerleklerinin altında çiğnendi çiğnenecekmiş ki...

Cama yapışmış, kuşla otomobile korkuyla bakıp duran kız, birden bir çığlık atmış. Tam o anda, nasıl olmuş?.. Kızın iki yanından iki ipek kanat çıkıvermiş. Rengârenk. Kelebek kanatları gibi. San-ki ışıktan. Kolay kolay bakılamaz.

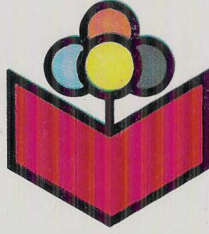
Uçuvermiş. Tıpkı günüşiği gibi süzölmüş geçmiş camdan. Tam çiğneneceğı sıra, otomobilin tekerleğinin altından kuşu kapmış, göğsüne bastırmış, avuçlarının içinde sıkı sıkı tutmuş.

Masmavi göklere doğru süzölmüş gitmiş.

Göğün boşluğunda süzölüp dururken de, avuçlarının içindeki yavru kuşu gagasından öpmüş, öpmüş, öpmüş...

Çocukla kuş, o gün bugündür hâlâ mavi göklerde süzölür dururlarmış...

SON

cem çocuk kitapları

Bu kitabın yazarı **Demirtaş Ceyhun**, hem usta bir yazar, hem de usta bir mimardır, yani yapı bilimcisidir. Yazar, bu kitabında, çoğalıp yükselen koca koca beton yapıları değil de, bu yapıların arasında her gün biraz daha sıkışıp kalan, biraz daha küçülen, her gün doğadan biraz daha uzaklaştırılan insanlarımızı, çocuklarımızı anlatıyor, onları savunuyor. **Ada'nın Kuşu**, büyük bir kentte, doğadan koparılan küçük bir çocuğun ilginç öyküsüdür.